

Børn, det kan altsaa ikke gøres gældende mod hende, at hun som en „ugift af Overklassen“ ikke dur til den Slags Ting — meddeler, at dette kan hun slet ikke begribe. Hun kan godt huske, at Augusta Harmen sad ovre i Sygestuen og sagde Bøf, Bøf, Bøf; hun vilde ikke have andet end Bøf, og det kunde ikke nytte, hvad de saa bød hende, Bøf var det eneste, hun vilde have, og det kan man jo ikke altid give Børnene. Hun erklærer ogsaa, at hun aldrig har slaaet Augusta, da hun var en Stakkel, som kun vakte Medlidenhed. Det er dette Vidne, som nu drages offentligt frem. Jeg maa sige, jeg havde troet, at det ærede Medlem forstod Børn saa godt, at han ikke drog et saadant stakkels Barn frem til offentlig Beskuelse og byggede paa hendes Vidnesbyrd. Man vil ogsaa se af Referatet, at hendes Plejesøster har raabt fra Forsamlingen, at det var Løgn; det var ikke gaaet saaledes til. Det er umuligt at bruge hende som Vidne; det kan man ikke gøre. Det ærede Medlem har dog ikke saa ringe pædagogisk Forstaaelse og har endogsaa til Tider haft et genialt Blik paa dette Omraade, men han kan till andre Tider falde langt ned i Karikaturen. At der er adskillige af Børnene derude fra, som er mislykkedes, siger jo ikke noget. Thi naar De vil se Ansøgningerne igennem, vil De se, at der staar saadanne Ting som: „Faderen er fordrukken“, „Moderen i Forbedringshuset“ o. lign. En hel Del af dem, som kommer derud som Børn, er degenererede, belastede, og det kan man ikke raade Bød paa ved Opdragelse; med en Del forholder det sig paa den Maade, ikke med alle. Der staar ogsaa i Fundatsen, at det skal være de spædste, de ulykkeligst stillede Børn, man skal tage sig af; saa er det ikke saa mærkeligt, at det senere hen gaar en Del af dem galt; og vi kan jo ikke dømme om, hvad der vilde være sket, hvis de ikke var kommet derud. Den højttærede Justitsminister og ogsaa andre har udtalt: Ogsaa i gode Hjem er der sorte Faar, ogsaa der er unge Piger og unge Mænd, som kommer paa Afveje.

Ved disse Møder, f. Eks. ved det Møde, jeg overværede i „Olympia“, stod nogle op og fortalte de græsseligste Historier, som var passeret. Jeg hørte een sige: Jeg fik mere Klø end tørt Brød, og saa sandt jeg lever, jeg havde aldrig fortjent det — „i Almindelighed dog ikke“, tilføjede vedkommende. Se, saadanne Vidnesbyrd kan man tage Applaus paa, men man kan i Virkeligheden ikke bygge noget

som helst derpaa. Der er nogle, der er komne paa den gale Side. Der er naturligvis ogsaa grebet fejl. Ærede Medlemmer maa jo ikke glemme, at Datidens Opdragelsesmetode var af en noget anden Art end Nutidens; den Gang brugte man Klø; det har en hel Del af de ærede Medlemmer her, som er udgaaede fra gode Hjem, sikkert ogsaa faaet, uden at de derfor føler nogen Bitterhed, ja det kan undertiden være, at man føler sig taknemmelig for en Lussing, man fik i sin Barn-dom.

At en løbsk Fantasi kan tage Fart, som det er sket i disse to Tilfælde, er afgjort. Jeg vil slutte med at sige, hvad jeg en Gang tidligere har sagt til det ærede Medlem fra Aarhus: Hvad Flakkebjergs Forstander klager saa inderlig over, er al den Uro, der her hjemme skabes om Børneopdragelsen: den faar os til at spørge, om der ingen Samfundsbarnehjertighed er medvort Arbejde. Der er ikke ihærdigt Arbejde for at give os Raad og Værn, men stadig fældes der Domme, som er byggede paa et ganske løst Grundlag. Det er det, alle Børnvenner her i Landet i Virkeligheden maa raabe imod denne Mand, det ærede Medlem fra Aarhus nordre Kreds, hvis Hjerte for Børnene enhver har en stærk Følelse af, og som kan kaste øjeblikkelige geniale Lys over Børnesagen, men hvis lyriske Patos gaar helt ud over det digteriske Grænser, ind i noget, jeg ikke vil nævne.

**Sabroe:** Det ærede Medlem holdt sig til, hvad de officielle Protokoller udviser, men de officielle Protokoller og Brevene, som det ærede Medlem støtter sig til, er skrevet af de anklagede. Man plejer dog aldrig i en Retssag at undlade at høre dem, der staar som de forurettede, som de formentlig forurettede.

Forholdet er jo det, at jeg har søgt Underretning hos dem, som er blevet ilde behandlet. En af de Plejemødre, over hvem et af de Vidner, som jeg omtalte i Dag, og om hvem jeg for øvrigt fra forhenværende Justitarius Ingerslev har faaet tilsendt et Brev, hvori hun roses som en baade fin og ærlig Kvinde, har klaget, fordi denne Plejemoder var raa og haard imod hende, var blevet afskediget paa Grund af Mishandlinger. Betingelsen for, at der kan komme Klarhed i denne Sag, er, at man baade fra den Side, det ærede Medlem repræsenterer, og fra anden Side gaar ind paa Ønsket om, at der nedsettes en Undersøgelseskommission eller et Ud-